

1. Abst'ák

„Můj vůdce, podívejte na tu nádheru,“ řekl Kokot.

„Jojo, je to paráda,“ odpověděl Kapitán Blázen, potáhl z jointu a pozoroval scenérii, kterou měli před sebou.

„Byl někdo někdy před náma tak blízko?“ promluvil Karlos.

„Orlí mlhovina je oblíbenou turistickou destinací. Každý chce vidět Sloupy stvoření,“ odpověděl Kokot.

„To sou ty útvary, který hrajou všema barvama?“ zeptala se Urgha.

„Ano, vznikají v nich protohvězdy, zárodky budoucích hvězd.“

„Kokote, nemůže nás to zabít?“ vyjádřil drobný náznak strachu Karlos a Blázen po něm hodil okem.

„Ale kdepak, jsme v bezpečné vzdálenosti,“ pověděl Kokot.

„A támhle ty jasný koule jsou co zač?“ ukázal Blázen rukou směrem doprostřed mlhoviny.

„Můj vůdce, otevřená hvězdokupa s relativně mladými hvězdami a několika modrými veleobry.“

„Hmmm, fakt nádhera,“ spokojeně mružel Blázen a kouřil joint.

„Byl dobrej nápad zaletět sem na výlet. Škoda, že tady s námi není Frank a Jack, taky by byli nadšený,“ řekla spokojená Urgha.

„No jo, však víš jak to má Frank s cestováním. Vždycky jenom z donucení nebo nadšení. A za Jackovu sračku nikdo nemůže, za ni si může sám. Co by tady dělal, vždyť poslední dva dny sere jak amina,“ prohlásil Blázen.

„Pravda,“ konstatoval Karlos, který začal drtit bílý šutrák.

„Šéfe, támhle se něco děje,“ ozval se Pong, který doposud mlčel. Celou dobu byl zahleděn do zbraňového ovládání, protože jako správný profesionál zůstával neustále ve střehu. Sice ho nenapadal nikdo, kdo by se je odvážil napadnout, protože posledních pár měsíců rezonovalo vším vesmírem, že s Kapitánem Bláznem a jeho šíleným Pongem není radno přijít do křížku, ale jistota je jistota.

Pravdou však bylo, že vlevo dole se začalo něco dít a pak všechno zmizelo.

„Haló, halóóó, je tu kurva někdo?“ zazněl temnotou Bláznův hlas, který se vrátil v podobě sklepní ozvěny.

„Kde mám doprdele zapalovač? Kde je moje hulení?“ pokračoval hlas v nadávání a bylo slyšet prohrabování kapes.

„Co to kurva má bejt, kde to sem?“ nadával Blázen a zkusil, jestli mu fungují nohy. Rukou nahnátl stěnu a začal šátrat po stěně, aby se zorientoval v prostoru. Identifikoval dřevěnou pelest, umyvadlo a nohou našel turecký záchod.

Zastavil v místě, kde kamenná stěna přešla v kov. Usoudil, že by to mohly být dveře a začal ze všech sil bušit.

Za chvíli na druhé straně zarachotil mechanismus a kdosi otevřel malý průzor. Kapitán Blázen spatřil roztomilou tvářičku s přísným výrazem a čepici se smrtihlavem a logem SS.

„A do piče, co to kurva...?“

„Kde je moje hulení?“ byla Bláznova další věta. Nacistka rozsvítila světlo, jenž odhalilo nechutnou kobku, ve které byl Kapitán umístěn. Kamenná podlaha byla zesraná a zebtitá, po stěnách rostl nějaký sliz smíchaný s jakousi plísní. V některých místech byly v kamenech vidět zachycené vlasy a zaschlá krev od úderů hlav vězňů do zdi.

„Myslíš tu zelenou sračku? Co vy jste za partu zdegenerovaných fet'áků?“ odpověděla s ruským přízvukem esesmanka.

„Nejsme žádná zdegenerovaná parta, já sem Kapitán Blázen. Kde je moje posádka?“ řekl nasraně Blázen.

„Na detoxu, stejně jako ty,“ zasmála se strážkyně a zavřela průzor.

„No do piče,“ zamručel Blázen a posadil se na kraj páchnoucí postele. Byl by mnohem raději, kdyby zůstalo zhasnuto a začínal se hlavně šíleně potit.

Utekl blíže neurčitelný čas a nebohý Kapitán chodil po malé cele sem a tam.

„Kurva, kurva, kurva, kurva, kurva, kurva, kurva,“ opakoval po každém kroku a snažil se zůstat v klidu. Jenže v klidu nebyl a ani mu nepřidal šílený nelidský řev, který k němu pronikal skrz železné dveře.

„Ty vole, Pong,“ vložil Kapitán hlavu do dlaní a upadl opravdu do hluboké beznaděje.

Pong byl skutečně v prdeli. Když se probral, velmi rychle zjistil, že je bez perníku a ještě ve tmě. To ho přílišně rozčílilo, až začal demolovat všechno, co mu přišlo pod ruce. Jeho mysl prahla po methamfetaminu, ale nikde neměl ani zrníčko. Oblek byl dokonale prázdný. Zhluboka se nadechl a zadržel dech. Musel zastavit mozek a zkoncentrovat vědomí.

Po šesti minutách a šedesátišesti vteřinách začal pomalu vydechovat a zpívat mantru.

„Óóóhm óóóhm óóóhm óóóhm meeeethhh meeeettthhhh meeeeeettthhhh óóóhm óóóhm ...“

Meditoval bůhvíjak dlouho, ale drsná šaolinská cvičení perník nenahradí a z poklidu meditace ho vyrušilo otevření průzoru ve dveřích. Pootevřel oči a škvírou mezi víčky pozoroval otvor. Viděl dívčí tvářičku. Přestal mručet mantry, pomalu se několikrát nadechl a v jeden nestřežený okamžik vyrazil vpřed rychlostí blesku.

Vrazil prsty do nosních dírek obličejem dřív, než stihl ucuknout a stáhnout zpět do bezpečí. Přitáhl tvář silou k sobě, jak kontrolní otvor dovolil a zíral do dvou očí plných bolesti.

„Co to kurva...?“ řekl a ničemu nerozuměl. Zajatkyně nemohla odpovědět, protože byla čelistí zakousnutá do spodního okraje průzoru, ale začala nějakým předmětem mlátit do dveří.

„Co to kurva...?“ řekl podruhé Pong a uslyšel běžící kroky.

„Tohle bude prdel,“ proběhlo mu hlavou a pak kdosi otevřel dveře.

Do místnosti prudce vtrhlo větší množství lidí a než upadl do bezvědomí, jeden z jeho posledních postřehů byl, že všichni jsou v esesáckých uniformách a mají kozy.

Skupina esesmanek, které zaplnily kobku, mlátila dřevěnými obušky Ponga hlava nehlava a některé dokonce vytáhly obušky teleskopické ukončené ocelovou kuličkou.

Nebohý Pong zmizel v násilnickém davu, vydal nelidský řev a ztratil vědomí.

Karlos na tom nebyl o nic lépe, ale úplně neztratil hlavu, když se probudil v páchnoucí díře. Znal podobný místa, protože tam, kde se narodil, v podobných dírách žily celé rodiny. Trochu ho rozhodilo, že nemá chlast ani drogy, ale to se rozhodl překonat.

Šílený Pongův řev nemohl nepřeslechnout a byl to zvuk smrti, který jím projel až do morku kostí. Zkroutil tělo v křeči a začal odhánět dotěrný masažky, které se odněkud vyrojily.

Probudil ho kýbl vody do obličejem. Zvedl se ze špinavé postele, oklepal vodu a podíval ke dveřím. Spatřil dvě ženské postavy v esesáckých uniformách, které mu naznačují, že má vyjít ven. Poslechl a byl docela rád, že se nevzpouzel, protože venku stála Urgha a vypadala dost vyděšeně.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Zatím ještě ano,“ odpověděla.

„Nemluvit,“ vykřikla rusky jedna z esesmanek a udeřila Urghu obuškem. Karlos dostal pouta, kterým se raději nevzpouzel.

Strážkyně v uniformách je odvedly do velké kamenné místnosti s několika stoly a velkou klecí, ve které byl Kokot s ležícím Doktorem.

„Co se mu stalo?“ zeptala se Urgha.

„Čistý průstřel břicha. Bez nástrojů a operačního sálu mu příliš šancí nedávám,“ odpověděl Kokot.

„Víš, kde sme?“

„Karlosi vůbec netuším, ale slyšel jsem Ponga.“

„Kokote, všichni sme ho slyšeli,“ řekla Urgha.

„Nevím, kde jsme a Doktor nám nepomůže,“ vážně řekl Kokot a nepřestával hlídat lodního felčara.

„Hele, koho vedou!!!“ vykřikl najednou Karlos a zvedl ruku.

„Kapitáne!“ vykřikla Urgha.

„Jo, jsem to já,“ odpověděl Blázen a vypadal spokojený.

„Kde je Pong?“ zeptal se, když byl v bezpečí u svých přátel.

„Nevíme,“ odpověděl Karlos.

„Co se stalo Doktorovi?“ byla druhá Bláznova otázka.

„Průstřel břicha, je na tom hodně špatně,“ odpověděl Kokot a měl velmi vážně postavený knírek.

„Doprdele,“ zamručel Kapitán a vůbec neměl radost z nastalé situace.

„Máte někdo nějaký drogy nebo chlast?“ zeptal se.

„Kapitáne, ani hovno,“ řekl Karlos.

„Tak to nás čeká ještě několik zpocených chvil,“ rezignovaně konstatoval Blázen a posadil se do rohu klece.

Uběhl zase nějaký čas, v místnosti několikrát došlo k výměně strážů a prošlo několik větších šarží ve velmi sexy letních esesáckých uniformách z několika pruhů černé kůže a latexu, vzájemně pospojovaných kovovými kroužky a spojkami.

Z chodby zarachotil hluk řetězů a pak kdosi rozrazil dveře a do místnosti vtrhl chumel esesáckých strážkyň, které v řetězech vedly vzpouzejícího Ponga spoutaného na medvěda.

„Šéééééééééé!!!!“ začal křičet a bylo vidět, že má fakt radost.

„Pongu, nevzpouzej se a pojď sem dovnitř. Vypadá to, že holky z tebe maj docela respekt,“ řekl Blázen, když esesmanky přivedly zajatce ke kleci.

„Šéfe, kundy to jsou, ale píchaly by, až by brečely. Všem to kouká z vočí, ale dobrá, budu hodnej,“ zasmál se.

„Ty vole, ty seš sjetej?“ překvapeně promluvil Karlos, když viděl nabuzeného Ponga.

„Ani hovno, sem čistej jak šaolinskej velekněz.“

„Teda, tomu nevěřím,“ uchechtl se Blázen, ale celkem tomu věřil. Jen Ponga takhle nikdy ještě neviděl.

Ten se přestal mezitím bránit, medvěda mu esesmanky nechaly na rukou a nohou a šouravým krokem vstoupil do klece.

„Šéfe, teď budeme muset pořádně přemejšlet. Co je Doktorovi?“ zeptal se.

„Pongu, má smrt na jazyku,“ odpověděl Kapitán.

„Tak to musíme přemejšlet zasraně rychle. Co všechno víme?“

„Hovno víme, šikmovokej,“ zamručel Karlos a vůbec nic ho nenapadlo.

Skrz nedaleké okno do místnosti vnesl vítr venkovní halas. Vězni uslyšeli křik, volání o pomoc a nakonec strohé příkazy pronesené v ruštině, zakončené střelbou z ručních zbraní.

„Co se to tam děje?“ promluvil Blázen po delší době ticha, přemýšlení a poslouchání Doktorova přerývavého dechu.

„Šéfe, těžko říct, ale dalo by se předpokládat, že ty uniformovaný frndy sejmuly pár lidí,“ bystře prozradil Pong.

„Tobě to teda pálí,“ ironicky poznamenal Karlos a nepřestával koukat do debilna. Vlastně vládla dost blbá a rozladěná nálada.

„Můj vůdce, měl bych takový nápad, pokud byste dovolil,“ potichu oznámil Kokot. Blázen po něm otráveně hodil pohledem.

„Co si vymyslel?“

„Můj vůdce, dovolil bych navrhnout, abychom využili některých mých osobnostních vlastností a jedné mé fascinace. Podívejte se po výzdobě.“

Nastalo další ticho, během kterého osazenstvo klece obhlíželo místnost. Viděli vlajky s hákovými kříži, několik obrazů a byst Adolfa Hitlera ozdobených řetězy ze zlatých zubů.

„Šéfe...? Kokote...?“ zvedl obočí Pong.

„Můj vůdce, jak nejste sfetovaný, tak vám to všem myslí strašně pomalu. Opravdu příšerně pomalu. Můj vůdce, už chápete...? Můj vůdce...?“ s náznakem úsměvu řekl Kokot.

„Kokote, musíš na mě pomalu, nefunguju na sto procent,“ řekl Blázen a zapaloval neviditelného jointa.

„Doprdele, ste jak debilové, koho asi pořád Kokot obdivuje? Hitlera, kokoti,“ vyjela napružená Urgha, která už měla tohodle divadla dost. Došlo ji totiž, že v tuto chvíli je po Kokotovi druhá nejbystřejší. Na ni až tak tragicky nedostatek drog a alkoholu nepůsobil, protože ještě pořád fungovala dávka, kterou si dala těsně před únosem. Aspoň za tohle byla zatraceně vděčná.

„Urgho, tobě hlava ještě funguje, zdá se,“ řekl Kokot.

„A doprdele, už to chápu,“ vzdychl Blázen.

„Šéfe, já už taky.“

„Já nic nechápu, ale nechám všechno na vás,“ zamručel Karlos a počítal zrníčka písku zalitá v dlažebních kostkách.

„Kokote, Urgho, mám takovej divnej vnitřní pocit, že v tuhle chvíli jste ti nejchytřejší a proto vám předávám velení,“ konstatoval Blázen po chvíli přemýšlení.

„Kapitáne, vy ste hlava,“ ušklíbla se Urgha a vtipná poznámka nepadla na úrodnou půdu.

„Co máš vůbec Kokote v plánu?“ zeptal se ještě.

„Můj vůdce, plán mám jednoduchý. Nejdřív zkusím Pongovi uvolnit pouta a pak vás všechny na oko zradím a vstoupím do místní pobočky nacistické strany.“

„Seš si jistej, že to vyjde?“ promluvil Pong.

„Nevím, co z toho vyjde, ale máte nějaký jiný plán? Urgha zůstane tady, aby na vás dohlédla,“ odpověděl Kokot.

„Tak to je výbornej plán. Moje role bude tedy jaká, až budu volnej?“ zeptal se Pong.

„Jednoduchá, zkusíš zdrhnout a sehnat pomoc,“ vysvětlil Kokot.

„Tak to se mi líbí, všechny je zabiju, až budu volnej,“ zaradoval se Číňan a už viděl sám sebe v krvavé řeži.

„Ani náhodou, nesmíš se zaseknout na zabíjení. Budeš zdrhat, jak nejlíp umíš. Je ti to jasný?“ zdůraznil Kokot detail v plánu.

„Dobře, dobře, ale už mě konečně pusť,“ souhlasil Pong.

Kokot vytáhl z paty tenký drátek, který na konci zkroutil do tvaru univerzálního klíče. Přešel k Pongovi a chvíli si pohrával se zámky pout, dokud v nich necvaklo.

„Kokote, mi je nesundáš úplně?“

„Ne Pongu. Ještě chvíli musíš hrát divadlo, že jsi jako spoutaný. Prostě čekej na vhodnou chvíli,“ vysvětlil mu Kokot a schoval drát zpět na původní místo.

„Můj vůdce, teď si zahrajeme prší,“ vytáhl Kokot sadu karet.

„Ty máš karty?“ podivila se Urgha.

„Mám, nesebrali mi je. Asi kvůli obrázkům,“ ukázal karty, kde krále nahrazoval Hitler, spodek byl Himmler a i zbylé karetní listy obsahovaly celou plejádu nacistických pohlavárů.

„Ty vole,“ zasmál se Karlos.

Odehráli takhle asi sedm kol, když se otevřely dveře a do místnosti vstoupila sexy vysoká šarže následována menší jednotkou esesmanek v uniformách s otvory na poprsí.

Velitelka obcházela klec kolem dokola a vytaženým ocelovým teleskopickým obuškem narážela do jednotlivých tyčí. Zvuk, který vydávala byl docela strašidelný a nesl se celou kamennou místností.

„Kdo ste?“ promluvil Kapitán.

„Ty tomuhle velíš?“ odpověděla celkem nečekaným ruským přízvukem.
„Ano, jsem Kapitán Blázen,“ řekl Blázen a zcela vědomě zatajil informaci o předání velení.
„Jsem Hauptsturmführer Gertruda von Obersalzberg a velím tady tomu zařízení.“
„Kde vůbec jsme?“
„V ženské věznici pro zrádkyně a jiný odpad Velkonacistické říše,“ odpověděla.
„Tak to sme tady omylem, ne? My nejsme ženský, až tady na tu jednu,“ řekl ironicky Blázen.
„To by nemělo vadit,“ zasmála se Gertruda.
„Co tady vůbec děláme a co s náma chcete dělat?“ promluvil z koutu klece Karlos.
„Co s váma chceme dělat a co tady děláte?“ přivřela Gertruda oči a pokračovala.
„To všechno totiž odvisí od toho, co tady děláme. A co si myslíte, že se dělá v takový nacistický ženský věznici? Co myslíte...?“ rozhlédla se po věznicích.
Nastalo kratší ticho, během které proběhlo několik vzájemných pohledů z očí do očí.
„Co můžeme dělat v takový nacistický ženský věznici? Přeci znásilňovat vězeňkyně, mučit, týrat a zabíjet odsouzený a unesený,“ rozesmála se ďábelským smíchem.
„Takže my sme jako unesený?“ potřeboval si ujasnit několik posledních myšlenek Blázen, jemuž začalo cosi docházet.
„Bez fetu vám to docela pomalu myslí,“ nepřestávala se smíchem velitelka věznice.
„Hauptsturmführer Obersalzberg, mohl bych vám něco povědět?“ promluvil opatrně Kokot.
„Copak bys chtěl zvláštní muži s velkým údem?“
„Víte já jsem letitý fanoušek našeho vůdce a tihle lidé už mě serou. Chtěl bych být konečně mezi svými,“ začal vysvětlovat Kokot a spustil dlouhý monolog, během kterého předvedl naprosto dokonalé znalosti životní poutě Adolfa Hitlera a jeho filosofického díla věnovaného čistotě ras a národnímu dělnickému socialismu. Je pravda, že Kokot Gertrudu docela uchvátil. Když skončil, překvapená ředitelka nacistické ženské věznice musela chvíli přemýšlet.
„Máte opravdu hluboké znalosti. Víte co, půjdeme se projít a já vás provedu rájem,“ řekla a naznačila jedné vojandě, že má otevřít dveře. Další vojačky začaly chystat řetězy a vodící tyče pro Ponga.

Zajatci byli vyvedeni jeden po druhém a řetězem spojeni v celek, v jehož čele byl Blázen. Gertruda do oka v obojku zacvakla vodící lanko a několikrát lehce zatáhla. Kapitán pochopil, že se má dát do pohybu a následovat esesmanku s ruským přízvukem.

Provedla je dlouhými kamennými chodbami, míjeli zavřené kobky a z některých vycházely opravdu nechutné skřeky. Kokot byl volný, šel vedle Gertrudy a byli zabraní ve vzájemné hluboké diskusi o historii a směřování Tisícileté říše.

Blázen mlčel a pouze čas od času pohlédl po Urghze, aby se ujistil, že je všechno pod kontrolou. Věděl, že má ještě pár dní, než dostane abst'ák, kterej bude fakt hodně zlej, úplně smrtelnej.

Došli do velké prosvětlené haly, která hned na první pohled jasně říkala, že toto jest mučírna s velkým M. Lecjaký sadomasochistický salón by byl zahanben vybavením. Mezi tím vším pobíhaly esesmanky v odlehčených letních kožených uniformách a prováděly různé úkony, povětšinou spočívající ve výsleších a mučení zcela nahých civilistek, sem tam civilisty a několik mimozemských ras bylo taky k vidění.

„Centrální místo našeho zařízení. Vidíte, že máme plno a nevypadá to, že by řady zrádců a nepřátel chtěly řídnout. Zde získáváme informace, které potřebujeme získat.“

Nikdo nic neřekl, protože situace byla jasná.

„Kdybyste měl někdo zájem vyzkoušet něco z naší medicíny, nemám problém,“ usmála se Gertruda a zatáhla za vodítko. Svázaná lidská housenka pokračovala v pohybu.

Když míjeli některé sekce, bylo vidět v Pongových očích nadšení. Měl celkem práci, aby se ovládl a neutrhl z řetězu příliš brzo.

„Hauptsturmführer Gertruda von Obersalzberg, to je mi věru paráda,“ řekl Kokot, když vyšli ven a zjistili, že se nachází na úbočí vysoké kamenné hory, v jejímž úbočí jsou vysekány budovy, cesty a tunely.

„Naše Orlí hnízdo, vůdci by se určitě líbilo. Jsme v kompletně soběstačném městě, ve kterém máme k dispozici naprosto všechno a pracují zde nejlepší vědci Říše,“ odpověděla.

„Určitě můžu být užitečný, mám v hlavě mnoho informací, které by mohly posloužit slávě Tisícileté říše. Sieg Heil!“ zvedl Kokot pravačku a sklapl paty. Esesmanky automaticky zvedly ruce a začaly zdravit svého dávno mrtvého vůdce. Pong pochopil, že nastala jeho příležitost.

„Odsud ještě nikdo neutekl, že?“ zeptal se Kokot.

„Nikdy nikdo. Žádný vězeň to ještě nedokázal,“ řekla Gertruda.

„Sieg Heil!“ provedl Kokot znovu nacistický pozdrav. Esesmanky znovu pozvedly pravačky a v tu chvíli se Pong vyprostil z medvěda. Vytáhl z nosu půlku žiletky a rychlým otočením o 360 stupňů podřezal krky všem strážkyním, které držely v ruce řetěz.

Pong teatrálně shodil řetězy a začal řídit jako utržený.

„Ty vole,“ okomentoval Blázen situaci, která právě před ním probíhala. Pong zabíjel jednu esesmanku za druhou a naprosto neměl servítek. Krve by se z nich nedořezal, pokud by jim šílený Číňan neotevřel krční a stehenní tepny. Tak byly překvapené, že než stihly jakkoliv zareagovat, více než polovina z nich byla mrtvá a část zrovna umírala prudkým vykrvácením.

„Sem, sem, sem, rychle, rychle, rychle!“ křičela Gertruda, která jediná zůstala v klidu a svolávala okolní stráž. Její hlas skutečně nešel nepřeslechnout. V té samé chvíli přesekával Pong zabavenou požární sekyrou pouta svých přátel.

„Šéfe, musíte se mnou.“

„Pongu, ani hovno, plán je jasnej, zdrhneš sám. Nemůžeme opustit Doktora,“ řekl Blázen.

„Šéfe...?“

„Pongu, padej už, doprdele!“ zakřičel Blázen a Pong poslechl. Zabil ještě sekyrou několik útočících strážkyň a potom se rozeběhl k hradbám.

„Odsud nemůžeš utéct!“ křičela za ním Gertruda, ale Pong na to sral.

Běžel o svůj vlastní život a život Šéfa. Nekompromisně zabíjel všechno, co se mu připletlo do cesty a jako moucha slézal vysoké stěny a stoupal výš k vrcholu hradby. Za ním zůstala jenom mrtvá stopa, po které běžel dav pronásledujících strážkyň vězení. Sirény řvaly na plný koule.

Pong vyšplhal až na vrchol jedné z obraných věží, pozabíjel strážkyně a vyházel jejich těla. Zařval jako šílenec a přeskočil hradbu.

„Ty vole, doufám, že věděl kam skáče,“ pokýval hlavou Karlos.

„Kapitáne, snad se mu podaří zdrhnout,“ řekla Urgha.

„To já taky doufám,“ zamručel Blázen a pozoroval Kokota.

„Ty si o tom šmejde věděl!“ udeřila do něj Gertruda.

„Hauptsturmführer, nevěděl. Přisahám na čest Adolfa Hitlera, kam bychom utíkali?“ odpověděl Kokot a vypnul hrud’.

„Poctivá přísaha,“ řekla Gertruda a otočila se k Bláznovi.

„Nemám ráda podrazy, kdo z vás to vymyslel?“

„Nikdo,“ odpověděl Kapitán.

„Jak nikdo?“ nechápala velitelka.

„Ty vole, ženská, Pong má abst’ák jako kráva. Ten má takovou bramboračku v hlavě, že pomalu neví, kde je. Sem ho sám takhle ještě nikdy neviděl,“ řekl pomalu Blázen.

„Takže ho nikdo nenavedl?“

„Ženská nenavedl, co bych z toho měl?“

„Na mučidlech povíte pravdu. Odved’te je do cel a začněte s výslechy,“ otočila se nasraně Gertruda ke strážím.

„A zatím nezabíjet,“ upřesnila vydaný rozkaz.

Ozbrojené sexy strážkyně odvedly Kapitána Blázna do jiné cely. Sám ihned poznal, že je to o něco lepší než předchozí ubytování, neb koberec a saténové povlečení vodní postele rozhodně v kobce neměl. Několik mučících nástrojů potažených sametech ho nějak nezernvózňovalo, jen se spíš bál, aby nepřišli nějací vojáci. Naštěstí nic takového nenastalo.

Asi po deseti minutách, během kterých zůstal o samotě, se prudce otevřely dveře a do cely vtrhla Gertruda a s ní dalších deset esesaček v kožených spodcích a erotickými hračkami v rukou.

„A ty vole,“ pomyslel si a jediná věta, která z Blázna vypadla byla, „žádný klony mezi váma určitě nebudou.“

„Špínu mezi sebou neseme. Teď nám povíš všechno, co chceme vědět,“ odhodila Gertruda svršky a ukázala vyholené nadržené přirození. Poté na nebohého Kapitána všechny skočily a začala taková mrdačka, až se musel Blázen hodně přemáhat, aby nepoznaly, jak moc ho to baví.

Karlos s Urghou se nacházeli v podobných místnostech, akorát tedy nebohá Urgha musela přistoupit na lesbické mučení, které zrovna příliš v oblibě neměla. Ale esesmanky se docela snažily, takže neměla problém jim povědět pár ženských nesmyslů ohledně kabelky, problémů s muži a kadeřnicí, která je píča, protože posledně zkurvila účes.

Karlos se rozkecal o svých vzpomínkách na dětství a službu v armádě, k tomu přidal několik kuchařských receptů pro přípravu kurů domácích a mořských ryb. Docela ho překvapilo, jaký s tím měl úspěch a když ho esesmanky svlékly, tak byly naoplátku překvapené zase ony, protože jim došlo, že mučit takový nástroj bude fakt náročný.

Kokota vynechaly, protože si ho pro sebe vyhradila velitelka věznice. Proto využil chvíli klidu a zkontroloval Doktora. Protože mu víc pomoci nemohl, rozhodl se nenápadně porozhlédnout a zkusit najít nějaké léky.

Asi hodinu chodil nerušeně po pevnosti a snažil se uložit do hlavy mapu strategických bodů. Zaregistroval menší zmatek, během kterého viděl několik skupin esesaček mířících k mučírám, kde byl držen Kapitán s Urghou a Karlosem. Přemýšlel jak jim pomoci, ale nenapadlo ho nic, z čeho by plynul úspěch.

„Snad to můj vůdce přežije,“ pomyslel si a pokračoval v obchůzce.

Až teprve po seskoku z hradby Pongovi došlo, že se předem nepodíval, kam bude skákat. Musel tento malý problém vyřešit během pádu. Provedl několik přemetů kolem dokola a zjistil, že padá podél kolmé skály dolů. Hlavou mu blesklo, jaký je zatracený štěstí, že mu nesebraly nacistický děvky oblek. Přetočil tělo, aby viděl rychle přibližující zemi a roztáhl ruce a nohy. Záhyby obleku začaly nabírat vzduch a rychle se nafoukly do tvaru křídla. Pong elegantním obloukem nabral vítr a nechal se unášet nad vrcholky stromů.

Radost mu nevydržela dlouho, protože nepřehlédl postavy, které skočily ze skály za ním. Nebyly sice vybaveny větrným oblekem, ale říditelné padáky stačily. Pongovi došlo, že musí přistát a vypořádat se s nimi na pevné zemi. Nasměroval let do údolí a nad řekou plachtil, dokud nenarazil na louku vhodnou pro přistání.

Na jednu takovou natrefil zanedlouho. Nebyla příliš dlouhá a končila hustým křovím, ale nutně potřeboval k zemi. Sklonil hlavu, změnil náklon rukou a zamířil k trávě. Doufal, že v ní nebudou žádné kameny, aby se nerozflákal na sračky. Necelý metr nad povrchem stočil tělo do klubíčka a nechal fyzikální zákony, aby ho dopravily do bezpečí. Kutálel se docela dlouho, rozbil několik krtčích kopečků a zničil pár ptačích hnízd.

Zastavil přesně pod křovím ohraničující konec louky a chvíli musel počkat, aby zastavil točení hlavy. Byl na pevné zemi, byl celý a živý.

Rozhlédl se kolem sebe a spatřil naprosto běžný les, který byl k nerozeznání od lesů pozemských. Taký viděl padáky přistávajících pronásledovatelek, takže neváhal a vyběhl po úzké pěšině podél proudu potoka.

Nepočítal minuty a hodiny, nepočítal přeskočené větve a kamení, nepočítal šlehnutí větví přes oči a nepočítal ani kolikrát řekl slovo kurva. Každopádně místní slunce začalo zapadat a Pong usoudil, že je čas najít vhodné místo k přespaní. No a protože byl v lese, rozhlédl se po okolních stromech a hledal nějaký ideálně tvarovaný, ve kterém by postavil noční lože Opičího krále. Jedno z umění, které poznal během tréningu v Šaolinském klášteře. Přežití v divoké přírodě bylo jeho oblíbené cvičení, protože v něm vynikal.

Když našel požadovaný strom, vylezl vysoko do koruny, ve kterém začal z větví splétat hnízdo. Poslední světelné paprsky využil k zahlazení veškerých vlastních stop a po západu ulehl. Milosrdné větve pohltily jeho tělo a zanedlouho i mysl usnula s poslední ptáčí ukolébavkou.

Ponga v noci probudilo jakési podezřelé šustění, které jeho podvědomí vyhodnotilo tak, že do lesa rozhodně nepatří. Rychle se otočil na břicho, přiložil oči k průzoru dolů a meditací snížil tlukot vlastního srdce, aby jeho rytmus připomínal nočního tvora. Tlumeně dýchal a dalším kungfu trikem rozšířil zorničky do maxima, aby zachytil zbytky světla.

Černobílé vidění trénovaného zabijáka zaregistrovalo pomalý pohyb mezi stromy. Pozoroval čtu minimálně deseti lidí, kteří se plížili nočním lesem. Podle pohybů hlav Pong usoudil, že mají nasazené noční vidění. Přestal dýchat a čekal, dokud neprojdou pod jeho postelí.

Jenže neprošli a místo toho začali chystat nocleh.

„Kurva, to se posrali,“ proběhlo Pongovi hlavou asi po půlhodině, kdy musel opatrně natáhnout vzduch do plic, aby se ani lístek nepohnul. Ve světle hořícího ohně rozeznal esesmanky a podle hovoru poznal, že jsou pěkně nasraný.

„Hildegardo, já bych raději mučila a znásilňovala toho Blázna. Je mi hrozně sympatickej.“

„Brunhildo, to mě by se zamlouvalo zneužít Karlose, ty jeho černý voči, ty mě nutěj přemýšlet nad spoustou násilí.“

„Holky, já bych nejradši celej tejden měla pro sebe toho mongola, kterýho honíme po lese. Z něj testosteron teče všema pórama.“

„Giselo, ty seš úchylná,“ řekly předchozí dva hlasy skoro současně. Pongovi na čele vyrašilo několik kapek.

„A do piče,“ proběhla mu hlavou druhá myšlenka toho večera.

Esesačky se rozdělily. Několik jich šlo na hlídku, jedna zůstala hlídat oheň a zbytek ulehl v kruhu.

„Tohle bude dlouhá noc,“ pochopil Pong situaci a zavřel zase na chvíli oči. Neusnul úplně, protože instinkty mu to nedovolily.

Z polospánku Ponga vytrhlo kokrhání tibetského kohouta. Bdělé podvědomí rychle zpracovalo informaci, že není možné, aby tady slyšel tento velmi vzácný kur a vyslalo zprávu do vyšších sfér vědomí. Číňan otevřel oči. Odhadl místo, odkud zvuk přišel a dlouze ho pozoroval.

Nejdřív si myslel, že se mu všechno jenom zdálo, ale podle dění pod sebou pochopil, že tomu tak není. Mezi esesmankami vládl stres a velitelka tiše rozkazovala, kde mají zaujmout pozice. Zklidnil mysl a zaposlouchal do rozhovoru.

„Velitelko, takhle blízko partyzáni dlouho nebyli.“

„Výzvědný služby nehlásily pohyby v údolí, jak by se sem dostali?“

„Tak kde ty holky sou?“

Pong se musel v duchu smát, ale ovládl emoce a pozoroval tmavý stín, který přebíhal mezi stromy. Stín právě tiše zabil jednu ze stráží.

„Dobře von,“ pomyslel si a vyčkával. Vražedný stín nebyl sám. Doprovázeli ho další dva bojovníci, kteří přicházeli z druhé strany. Velmi tiše sprovodili ze světa několik strážkyň a Pong musel uznat, že sou fakt dobrý. Měl však jasno v tom, že do tohoto se vměšovat nebude.

Bitka, která probíhala pod jeho očima, byla zábavná. Vůbec se nenudil a velmi oceňoval triky, kterými muži v černém likvidovali esesmanky. Měl rád starou dobrou ruční práci, protože tak lze

poznat nejlepší z nejlepších. Lámaní krčních páteří, drčení hrtanů, borcení průdušnic, doteky smrti, či jen obyčejné lámání žeber bylo prováděno velmi pečlivým a účinným způsobem. Ani jeden úder nepadl vedle.

Do půl hodiny bylo hotovo. Ve jemném světle svítání Pong viděl třináct mrtvých esesaček a tři muže v černém, kteří svazovali velitelku. Jeden z černých zvedl hlavu a mrkl vzhůru. Byl černý jako černochoch.

„A ty vole,“ došlo Pongovi, že o něm celou dobu ví. Bojovníci na něj však nečekali a zmizeli v lese. Slezl ze stromu a naslouchal zvukům. Ujistil se, že je sám a začal pátrat po stopách. Hledání zabralo nějaký čas, protože černí muži po sobě účinně zametli stopy. Musel se hodně soustředit, ale nakonec naladil mysl na mentální frekvenci přírody a ta mu tajemství cesty odhalila. Stromy roztáhly větve a otevřely před Pongem průchod, do něhož vstoupil.

Putoval po lesní stezce celý den bez odpočinku, aby v pozdním odpoledni dorazil do staré opuštěné vesnice s rozpadajícími domy a neudržovanými zahradami. Procházel mezi ruinami a přemýšlel, jaké neštěstí sídlo zničilo. Vlezl do jedné ze zničených chatrčí a vstoupil na špinavý koberec. V tu chvíli se pod ním otevřela podlaha a pohltila ho tma.

Pong otevřel oči a v mihotavém světle primitivních žárovek zjistil, že je v malé cele, která byla aspoň čistá a uklizená. Šel se vychcat a z ventilátoru ucítil lehounký oděrek, který mu byl velmi povědomý.

„Mám asi halucinace,“ pomyslel si a pořádně odlehčil močovému měchýři.

Krátce nato kdosi otevřel dveře, do cely vstoupilo další světlo a černochoch.

„Jmenuji se Chajim a odvedu tě k našemu rabínovi. Chce s tebou mluvit,“ promluvil.

„Ééééh...?“ zmohl se jen Pong a něčemu úplně nerozuměl, ale neodporoval a šel za čenochem. V chodbě potkávali mnoho černochochů s pejzy, všude samé sedmiramenné svícny a olivové ratolesti.

„Kdyby tě to zajímalo, jsme pod zemí a nebojíme se, že bys utekl nebo si nás zkusil pozabíjet. Někoho by si možná dostal, ale sám si nás viděl ze stromu, jak sme dobrý.“

Pong pozvedl hlavu a pohleděl Chajimovi přímo do očí. Viděl ty samé, které ho pozorovaly, když ležel v opičím loži.

„Sledujeme tě už od chvíle, kdy jsi roztáhl křídla a přistál. Ty nacistický sexy děvky to nevěděj, ale máme už oči skoro všude. Teda hlavně kamery, ale to nevadí,“ řekl Chajim.

„Znáš kamery, ne?“ ujistil se ještě.

Pong pokývl a mlčel. Černý průvodce jej dovedl do velké haly, ve které Pong poznal synagogu. Interiér byl velmi zdobný a bylo vidět, že stavitel zlatem rozhodně nešetřil.

Starý černý bělovlasý rabín je již očekával. Byl obklopen dalšími starými černými židy a několika muži, jimž ve tváři šly rozpoznat eskymácké rysy.

„Rabi Moše, přivedl jsem uprchlíka z kamenné hory,“ předstoupil Chajim s Pongem.

„Tak to jsi ty, po mnoha generacích první uprchlík z nacistický ženský věznic,“ pomalým vážným hlasem promluvil rabín Moše.

„Mohl bych být,“ odpověděl Pong.

„Jaké to tam je? Četl jsem starých sveticích neuvěřitelné historky.“

„Rabíne,“ nadechl se Pong, „strašný. Co po mě chcete? Mám tam přátele a svého Šéfa, pro kterýho se musím vrátit.“

„Čekali jsme desítky let na někoho, jako jsi ty. My jsme totiž partyzáni,“ vážně prohlásil Moše.

„Partyzáni čeho...?“ nechápal Pong.

„Protinacistickýho odboje. Už stovky let my židé vedeme válku s Tisíciletou říší, která se nás snaží vyhladit a prohnat komínem.“

„Počkejte, vy černoši a támhle ti eskymáci ste jako židi a vedete partyzánskou válku proti náckům?“ snažil si Pong v hlavě srovnat myšlenky.

„No jasně, oni jsou ztracený kmen, který se k nám přidal po začátku války,“ vysvětloval Moše a jeho poradci kývali vážně hlavami. Jejich k zemi dlouhé pejzy přesouvaly bordel na podlaze a Pong stále přemýšlel.

„Co teda po mě chcete?“

„Abyste nám pomohl obsadit věznici a zajmout Hauptsturmführer Gertrudu von Obersalzberg,“ řekl Moše.

„A při práci si už tři naše vojáky viděl,“ dodal.

Pong uznal, že na tom plánu něco bude.

„Dobře, ale půjdeme si někam sednout, sežereme nějaký jídlo a vychlastáme nějakou chlást. Znáte aspoň chlást?“

Moše chvíli přemýšlel a souhlasil.

Seděli v příjemné luxusní židovské restauraci a Moše objednal nějaká tradiční židovská košer jídla a židovské košer pivo s košer kořalkou.

Pong byl konečně aspoň v nějaký náladě. To bylo vidět tak, že konečně začal přemýšlet rychle a řešit s rabínem plán. Dozvěděl se, že vymyšlení strategie bude na něm a Moše jen dodá padesát nejlepších bojovníků.

„No, jestli ty vole Moše budou tak dobrý jako tady Chajim, tak všechno bude v cajku.“

A v tu chvíli Pong ucítil vůni, kterou již cítil a nyní byla tak charakteristická, že bylo jasné jak nebe, o co tady kráčí.

„Hovno, hovno, hovno,“ řekl třikrát po sobě, když nějaký černý žid v dlouhé bílé sutaně před rabína položil tál s asi pěti gramy charakteristického prášku.

„Vážený rabíne, tady je připravená další dávka našeho siláckého prášku,“ řekl příchozí. Pong sklonil hlavu a nabral špetičku na nehet.

„Víte vy co to je?“ zeptal se.

„Víme, prášek po kterém mají naši bojovníci větší sílu a bystřejší smysly.“

„To věřím, je to relativně čistý, ale s tím se dá něco udělat. Máte toho víc?“ pokračoval Pong ve vyptávání.

„Ne jenom tohle, spotřeboval jsem celou várku brouků.“

„Cože?“ lekl se Pong.

„Vyrábíme to z brouků, který tady žijou. Ale trvá minimálně tři měsíce, než vychováme dostatečný množství, abysme vyrobili aspoň tohle množství,“ vložil se do rozhovoru Moše.

„Vy to vyrábíte z brouků?“ pořádk byl Pong v údivu.

„Jo, brouci tu žijí od nepaměti a naši předci je užívali během rituálů před lovem či bitvou. Netrpěli pak únavou, akorát se strašně večer zeblili, protože brouky pijete rozmixovaný na kaši a chutnej fakt odporně.“

„Aha,“ kývl Pong hlavou.

„No a můj předchůdce vynalezl způsob jak z těch brouků izolovat aktivní látku. A to je tohle. My tomu říkáme ‚led‘ a je to fakt super. Stará to miluje.“

„Tomu taky věřím, že stará šuká jak parní mašina. Já tomuhle zase říkám zkurvenej perník a rovnou vám ho zabavuju,“ řekl Pong a udělal si řádnou lochnu.

Nebyla to kvalita, na kterou měl návyk, ale v tento okamžik nic lepšího neměl a konečně zase cítil krev v žilách.

„A teď kurva budeme pařit, já vás později naučím, jak ten sráč vyčistit,“ s radostí v očích Pong vyžahl celé pivo na ex a začal tančit na stole. Klezmer říznutý perníkem roztančil nohy hodovníků a za chvíli na stole tančil nahý rabín, polonahý Pong a několik židovek, které kdosi přivedl.

Pařili asi týden, když přišel nějaký muž a cosi pověděl Mošemu.

„Asi budeme muset skončit, měli bysme vyslechnout tu zajatou nacistickou děvku. Tady náš vzácný host by se mohl ujmout vzácné funkce mučitele,“ zvedl se rabín těžce na nohy a mluvil hlavně ke svým lidem.

„To mě vážně těší,“ rozesmál se Pong a dopil láhev místního rumu.

Mučírna židovských partyzánů byla vystavená ve starořímském stylu.

„Inspirovali jsme se dobou císaře Tiberia. Nechal popravit falešného krále Ježíše. Slyšel si někdy o Ježíšovi?“ řekl rabín Moše.

„Hm, něco málo sem zaslech,“ odpověděl Pong, který si vzpomněl na jedno dobrodružství, ve kterém parádně s Ježíšem, Marií a její ségrou solidně zapařil.

Esesačku již někdo svlékl do spodního koženého SS prádélka a uvázal k pozlacenému mučicímu kříži. V uších, do nosu, na bradavky a konečky prstů měla přivedené kabely, které končily v primitivním generátoru stejnosměrného proudu.

„Řekni všechno co víš, řekni nebo to do tebe zase pustím,“ seděl u zařízení černý muž v bílém plášti.

„No tak to do mě pust,“ odsekla mučená a plivla mučiteli do obličeje.

„Jak chceš,“ odpověděl a otočil regulátorem. Tělem zajatkyňě proběhl proud a bradavky na kozách ztvrdly. Pong ihned pochopil, že v tom má mařka potěšení a strašně moc ji mučení baví.

Asi půl hodiny popíjeli vespolek pivko a pozorovali průběh výslechu. Moc toho nepověděla, spíš byla pořád v rauši a sexuální extázi.

„Rabíne, ta nám nic neřekne. Je děsně tvrdá,“ řekl muž od ovládnání generátoru.

„No já myslím, že je čas, abych to převzal. Odvažte ji,“ vstoupil do rozhovoru Pong.

„Není to nebezpečný?“ ozval se kdosi s obavou.

„Já myslím, že holka bude hodná. Máte tady nějakou samostatnou místnost, kde bych ji mohl pořádně zpracovat?“

„Pongu, máme tu takovou specialitku. Říkáme ji Ježíšova hrobka,“ řekl rabín Moše.

„Ale hovno,“ zasmál se Pong, „ukážte mi ji.“

Jeden z partyzánů otevřel šuplík ve stole a vyndal klíče.

„Pojď za mnou a vy ji pořádně hlídejte,“ pověděl Moše a podíval se po zajatkyňi. Ta už dávno pochopila, že Pong je jiný a dobře chápe správný přístup k věci. Takže neměla v plánu klást jakýkoliv odpor.

Zastavili u starých zrezavělých dveří, Moše vzal do ruky jeden z klíčů a vložil do zámku. Přiskočil nějaký černý přísluhovač a s vrzáním otevřel.

„Už dlouho tam nikdo neuklízěl, ale to by ti asi vadit nemělo,“ nahlédl dovnitř rabín a rozsvítil.

„Ještě nějakéj petrolej v nádržce zůstal, holt starej systém.“

Ve žlábcích tekoucí hořící petrolej postupně zapálil větší množství svící a loučí, aby světlo odhalilo starou a celkem luxusně vybavenou ložnici s velkým kamenným ložem, pokrytým starými kůžemi.

„Povlečení asi bude potřeba vyměnit a pošlete sem nějaký uklízečky,“ prohlížel Pong vybavení.

„Tohle byla asi hodně přísná mučírna, žejo?“ dodal ještě s úsměvem.

Proběhlo několik lahví kořalky, než úklidová služba dokončila obnovu hrobky. Pong ocenil kvalitu provedené práce, vzal zajatkyňi za ruku a odvedl dovnitř.

„Teď mě pár hodin nerušte, potřebuju čas, hodně času,“ zabouchnul za sebou dveře a odhodil veškeré svršky.

„Co bude dál?“ zeptala se esesačka.

„No já nevím, nejdřív si popovídáme, pak si zamrdáme, protože vy nacistický děvky mě fakt už dlouho dráždíte mezi nohama a hlavně mám trochu perníku,“ řekl stručně Pong, sundal tričko a ukázal vycvičený tělo.

„Co všechno bys chtěl vědět?“

„Všechno, ale hlavně jak se dostat nepozorovaně do tý vaší věznice, abych mohl zachránit Šéfa.“

„To není málo,“ zamyslela se esesmanka, „ale povím ti to. Vypadáš drsně a já umím být drsná.“

„Já sem drsnej,“ řekl Pong a zatáhl virtuální oponu.

Zkrz dveře procházel nelidský řev, který rozhodně nepatřil Pongovi.

„Teda ten ji musí pořádně nakládat. Ani nechci vědět, co všechno s ní dělá,“ zašeptal jeden z partyzánů do ucha rabína.

„Snad se mu nic nestane a Bůh ho ochrání,“ pokřičoval se rabín a odešel.

„Zůstanou tu dvě stráže a zbytek půjde otáčet hmyzí vajíčka. Je potřeba obstarat další várku brouků,“ přikázal rabínův pobočník.

Pongův výslech trval nekonečně dlouho. Zhruba po třinácti hodinách byl před vchodem docela šrumec a rabín Moše opatrně poklepal na dveře.

„Pongu, Pongu, je všechno v pořádku?“

Chvíli bylo ticho, ale pak zazněl známý hlas.

„Všechno je v nejlepším pořádku. Připrav svý nejlepší muže, za pět hodin vyrážíme dobýt nacistickou skalní pevnost.“

„Až za pět hodin?“ zeptal se opatrně Moše.

„Dřív to rozhodně nepůjde, ještě z ní potřebuju vymlátit pár informací. A nerušte mě, kokoti,“ vyslechl Pongovu odpověď.

Partyzáni usoudili, že nemá smysl stát u dveří a šli chystat proviant do nastávajícího boje.

Jak Pong slíbil, tak vykonal. Po dalších pěti hodinách se železné dveře otevřely a z nich vyšel úplně spokojený Pong a těžce zmučená esesačka, která sotva stála na nohou.

„Vypadá dost vyřízeně,“ pochválil práci rabín.

„Taky sem jí dal co proto, byla hodně tvrdá, ale všechno nakonec prozradila. Ste nachystaný?“

„Pongu, čeká se jen na tebe,“ odpověděl Moše.

„Fajn, tak půjdeme,“ řekl Pong.

„A co uděláme s ní?“ zeptal se ještě rabín.

„Nic, půjde s náma, možná se bude ještě hodit.“

V synagoze už byli nachystaní černí muži v černém, ozbrojení různými chladnými zbraněmi.

„Představuji ti našich nejlepších padesát mužů. Jsou připraveni zemřít pro jakoukoliv dobrou věc,“ představil jednotku rabín.

„To rád slyším,“ pověděl Pong, „když to přežijete, tak si zapícháte. Přijde vám to jako dobrá věc?“

Odpovědí byl nadšený jásot a pískání.

„Budeme moci rabovat?“ zeptal se nějaký hlas.

„I znásilňovat,“ řekl Pong a věděl, že jsou jeho.

„Vojáci, bojovníci, na vašich činech závisí naše budoucnost. Budete tady Ponga poslouchat na slovo a uděláte všechno, co vám řekne. Jasný?“ promluvil Moše.

„Rozkaz, nejvyšší rabíne,“ zakřičeli všichni jedním hlasem a těšili se do nastávajícího boje.

„Výborně,“ postavil se Pong na bednu od whisky.

„Soudruzi, půjdeme nahoru tím samým údolím, kterým sem přišel, utáboříme se a zjistíme, jestli mi tady soudružka nekecala s těma starejma odpadnima kanálama.“

Partyzáni začali jásat a provolávat Pongovi slávu.

Byla noc a bojová jednotka stavěla tábor. Pong s velícím stáli na louce, kde začal jeho útěk a nočním viděním pozorovali strmé úbočí hory.

„Musíme se dostat až támhle k tomu převisu, jak končí kolmá stěna. Podle Wilhelminy by tam měly ústít starý odpadní kanály.“

„Tak Wilhelmina se jmenuje,“ pokynul hlavou velitel.

„Jo, menuje. Rozděl hlídky, já ji du ještě jednou pro jistotu vyslechnout,“ řekl Pong a odešel do svého stanu.

Ráno přšelo a les byl skrytý v mlžném oparu.

„Ideální čas pro přepadovou akci,“ zhodnotil Pong strategickou situaci a otočil se k černému veliteli židovských partyzánů.

„Uděláme krátkou poradičku a po ní vyrazíme. Svolej jednotku k nástupu.“

„Rozkaz Pongu! A mimochodem, dostal si z ní ještě něco?“ odpověděl velící.

„Naprosto všechno,“ byla vysmátá odpověď.

Wilhelmina vyšla ze stanu a měla dost práce s pohybem. Opírala se o dvě dřevěné hole a v očích měla naprostou prázdnotu.

„Ta je solidně vyřízená, vážně myslíte, že zvládne šplhat po skále?“ promluvil kdosi.

„Bude muset,“ řekl stručně Pong.

Nezpozorováni doplazili poslední tři kilometry k patě hory. Vysoká mokrá tráva všechny zmáčela až na kůži a některým partyzánům se udělal vlk, což velmi nelibě nesli.

„Vážení, nějaký vlk bude sranda oproti tomu, co nás teďka čeká. Táhle nahoru musíme vyšplhat,“ řekl Pong a ukázal rukou vzhůru.

„No ty vole, z dálky to vypadalo mnohem snažší, vždyť je ta skála vlhká a porostlá mechem,“ zamyslel se partyzánský velitel.

„To vždycky, půjdu první a za mnou Wilma. Zabezpečím trasu a zbytek se bude jistit provazem,“ chystal Pong lano a pytlík se skobami.

„Wilmo, počkáš až udělám dvě skoby a pak půjdeš za mnou,“ řekl Pong a vyskočil zhruba asi do dvou a půl metru. Prstem levé ruky zachytil drobný skalní výstupek a druhou zavrtal první skobu. Zavedl lano a opičím skokem vyskočil k dalšímu úchytu. Takhle pokračoval bez odpočinku několik dalších hodin, dokud nevylezl k malé římsce, kde mu došlo lano.

„Snad se sem všichni vejdem,“ pomyslel si a koukal dolů na šplhající Wilhelminu a partyzány.

Bylo to těsný, ale vešli se do jednoho. Sice stáli natěsnaní jeden na druhého a ty u kraje museli přidržovat ti u skály.

„Musíme vytáhnout lano, abysme ho mohli použít dál,“ promluvil Pong a zatáhl za lano.

„To asi nepůjde,“ odpověděl muž, který vyšplhal jako poslední.

„Proč?“ zeptal se kdosi.

„Protože bych se musel, ty vole, pustit a spadnul bych dolů na zem,“ zamručel partyzán.

„Tak ho obětujeme, abychom mohli žít,“ řekl někdo jiný.

„Si se posral,“ protestoval visící muž.

„Helejte, nějak se dohodněte, já jdu napřed a nasázím vám skoby do zdi. Až se to tady uvolní, tak to lano někdo kurva vemte, jestli ste takový srabi. Wilmo, ty si počkej nebo ukaž koule a dáme závod ve volném lezení,“ otráveně zakroutil hlavou Pong, protože nechtěl řešit partyzánské problémy.

„Nejsme žádní srabi,“ protestoval velitel.

Jenže to už bylo Pongovi ukradený, protože vyskočil na skalní úchyt a pokračoval v dalším lezení. Wilhelmina dlouho nelenila a šla za ním.

„Přeci se nenecháme zahanbit nějakou zkurvenou esesačkou,“ řekl nekompromisně partyzánský velící a nenechal se rozhodně zahanbit.

Vzdálený pozorovatel rabína Mošeho dalekohledem sledoval postup lidských pavouků. Viděl, že Pong vylezl k ústí odpadní trubky a začíná pilovat mříže. Viděl několik padajících těl, která se neudržela a v tichosti letěla podél skalní stěny k zemi.

„Tak jaký to bylo?“ smál se Pong, když pomáhal Wilhelmině přes okraj.

„K posrání,“ odpověděla a s úlevou pohlédla dolů. Pozorovala černé stíny, kterak pomalu postupují vzhůru a viděla dvě postavy, jenž bez křiku spadly k zemi.

„Máme nějaký ztráty, ale sem rád, že vzali koule do hrsti a vysrali se na lano. Víc adrenalinu, nemyslíš?“ suše řekl smějící Pong.

„Tohle bylo největší dobrodružství mého života,“ přešel okraj k smrti vyčerpaný velitel židovských odbojářů.

„Tomu věřím, ale máte nějaký ztráty na životech,“ pověděl Pong.

„Se nedá nic dělat, aspoň že neřvali a neprozradili nás.“

„Jo, ukázali fakt velký koule,“ pochválil ho Pong a v hlavě řešil otázku, jestli si nemá dát lajnu. Ale zamítl tuto variantu, protože věděl, že Urgha bude asi pěkně v prdeli.

Počkal, dokud nevylezl zbytek jednotky a pak vlezli do páchnoucí díry vyrubané ve skále.

Zapálil louč a doufal, že nevybuchne metan. Mihotající světlo odhalovalo špinavé a slizem pokryté stěny. Ze stropu visely krápníky z usazeného odpadu a v prohloubeném korytu tekla tenký proud splašků. Staří stavitelé byli chytří a podél koryta vytesali chodník, který nesl stopy záplav.

„Hroznej humus. Dejte pozor, ať neuklouznete a nespádnete do těch sraček. Už takhle budem smrdět, že nás ucejtěj na hony předem,“ řekl Pong a pomalu postupoval vpřed. Museli jít skloněni, protože výše jednoho a půl metru skutečně nepostačovala k pohodlné chůzi.

V pomalu stoupajícím tunelu začal foukat vánek, který zesiloval. Za chvíli začalo silné hučení a Pong stihl jen zakřičet, ať se všichni něčeho chytanou. Pak se s hukotem přivalila smrdutá tekutá hmota, která obsahovala hodně divných věcí od výkalů až po kusy lidských těl. Protéklo několik vln zapáchajících sraček, než se zase mohli pustit z úchytů.

„Sme všichni?“ zeptal se Pong.

„Veliteli, pár mužů to spláchlo,“ promluvil kdosi ze zadní části.

„Se nedá nic dělat, pokračujem,“ řekl velitel partyzánů a Pong souhlasil.

Překonali převýšení několik desítek metrů, když došli k první odbočce zabezpečené mříží.

„Tudy ne, to vede do sklepa. My musíme ještě o pár pater výš,“ řekla Wilhelmina.

„Dobrá,“ pokrčil rameny Pong.

Pokračovali kanálem dál, míjeli další vedlejší chodby a nakonec prošli pod prvním nádvořím. Jasně rozeznávali kroky, dupot a slyšeli hlasy vydávající rozkazy či vedoucí hovory.

Pong naznačil, že mají být maximálně potichu a zpomalil krok.

Neprozdadili svoji přítomnost a zastavili u dřevěných dveří z tvrdých fošen.

„Vstup do skladu potravin, musíme být opatrní, ty dveře nikdo dlouho neotvíral,“ řekla Wilhelmina a zkusila zabrat za velké madlo. Bylo shnilé a úspěšně ho urvala.

„Máme problém,“ koukala na zbytek dřevěné tyče.

„Zkusíme nástroje,“ promluvil jeden z partyzánů a vytáhl nůž. Další se k němu přidal a začali čistit spáru mezi dveřmi a futrem.

Jiný vytáhl olejničku, pořádně promazal panty a nalil pár mililitrů oleje do klíčové dírky.

„Šikovný, co?“ dmul se pýchou velící a pozoroval Ponga.

„To jo, hlavně aby to k něčemu bylo,“ řekl suše a počítal s tím, že v nejhorším dveře rozštípají.

Každopádně odbojáři úspěšně vyškřábali veškerou špínu a potichu otevřeli.

Vešli do velkého kamenného sklepa plného sudů a všemožného jídla různých tvarů, barev a původu.

„Fajn pánové, plán je následující. Já půjdu s Wilmou k věžeňským celám a zachráním Šéfa. Vy se rozdělíte a vyčistíte všechno od těch děvek patro po patru, místnost po místnosti. Nenecháte živou ani jednu esesačku, tedy kromě těch, které se budou chtít vzdát a plně vám oddat. Každopádně, nevěřte jim. Rozumíte?“ promluvil Pong přísným tónem.

„Rozumíme, ale...“ odpověděl velitel.

„Co ale?“ nechápal Pong otázku.

„Budeme drsný, hodně drsný.“

„Nevadí, s tím se počítá,“ řekl Pong a naznačil Wilhelmině, že vyrážejí.

„Vyčistím kuchyni a její okolí, vy půjdete až uslyšíte znamení,“ řekl ještě a zmizel s průvodkyní v chodbě.

Byl opatrný, aby nevydal ani zvuk a všech patnáct těžce ozbrojených kuchařů zneškodnil naprosto v tichosti. Létaující otrávené šipky, hvězdice a ocelová jídelní hůlka vykonaly představení rychlé smrti.

„Sem dobřej, co?“ pochválil sám sebe Pong, když vedl Wilhelminu za ruku mezi mrtvolami.

Vyšli z kuchyně a šli chodbou ke schodišti, kde potkali první esesmanky v sexy kožených uniformách vyzbrojených obušky, mačetami a teleskopickými holemi.

„Konečně, kundy jedny,“ zastavil Pong a pozoroval vojačky.

„Holky, můžeme jít na to,“ zasmál se, sebral ze zdi tyč s nějakým nacistickým praporem, který strhl a vyběhl.

Jeho ďábelskou rychlost nebylo možné překonat a velice rychle pozabíjel všechny útočnice. Stačilo několik přeletů, podletů a úletů bokem, aby vyhrál a sprovodil je ze světa.

„Nemám čas se zdržováním, chci za Šéfem. Pojď,“ řekl a po schodech běžel do dalšího patra, kde narazil na další esesačky, které zrovna upravovaly nástěnku k výročí Vůdcových narozenin. Zcela překvapené nestihly zareagovat a Pong je několika přesnými údery do spánků povolal do služby ve věčných koncentračních táborech.

„Ještě pořád máme štěstí, ale nemyslím, že by nám dlouho vydrželo,“ pověděl Wilhelmině a vybíhali další schodiště do následujícího patra.

Tam už byl větší ruch. Čtyři strážkyně ještě stihl zabít potichu, ale to už se rozeřvala siréna poplachu a Pong věděl, že je prozrazen.

V kuchyňském skladišti čtyřicítka černých židovských partyzánů netrpělivě čekala na znamení. Nikdo z nich ani nedutal, protože nechtěli o nic přijít.

„Čekáme už dlouho, nepůjdeme se podívat?“ promluvil někdo z nich.

„Ani hovno, budeme čekat, dokud nepřijde signál,“ důrazně řekl velitel a měl velmi přísný výraz.

„Dobře, veliteli,“ zašuměla odpověď.

Dočkali se, signál poznali podle řevu sirény a z toho bystře usoudili, že jejich čas právě nastal.

„Nesmíme zmařit naši jedinou šanci po tolika letech odboje. Tak podle toho bojujte a zabíjejte je hlava nehlava,“ promluvil naposledy velitel a vyrazil do kuchyně. Spatřil mrtvolu a věděl, že nebudou jediný.

Zhruba v tu samou chvíli přestaly nacistické mučitelky mučit, protože si musely trochu oddechnout. Odvalily se na stranu postele a Kapitán Blázen mohl jít konečně vypít vodu a pořádně vyprázdnit močák. Už ho od toho mučení docela bolely koule a v duchu si říkal, že kdyby tyhle holky dělaly kdekoliv v bordelu, tak už jsou zasraně v balíku.

Zrovna, když spokojeně močil do pozlacené mísy, uslyšel sirénu.

„A ty vole, Pong dorazil,“ proběhla hlavou myšlenka, jenž mu ve tváři vykreslila úsměv.

Rozhodně siréna probudila strážkyně, které se rychle oblékly a zmizely. Samozřejmě ještě stihly Blázna zamknout, tak mu nezbyvalo nic jiného, než jednoduše čekat.

Čekal dlouhý čas, který si nemohl zkrátit naprosto ničím, ale nakonec zámek ve dveřích zarachotil a kdosi otevřel.

„Šéfe, ty vole, ste v pořádku? Nejste zraněnej?“ vpadl do cely zkrvavený Pong. Ihned však spatřil vybavení a došlo mu, o jaký způsob mučení se jednalo.

„Pongu, sem v pořádku, ale strašně unavenej, ty ženský mi příšerně dávaly. Úplný nymfomanky,“ s úlevou v hlasu odpověděl Blázen.

„Šéfe, já vím, jedna z nich mě sem dovedla. Teď musím najít zbytek a podívat se na Urghu. Bude asi hotová.“

„Jasně, běž,“ řekl Blázen a nechal Ponga odběhnout. V klidu se oblékl a vyšel do chodby. Hned zaregistroval mrtvá rozsekaná těla a k tomu slyšel zvuky končícího boje.

„Kapitáne, rád vás vidím,“ přišel Karlos a objal svého zaměstnavatele.

„Pongu, von je tady někdo s tebou?“ zakřičel Blázen do chodby k Pongovi, který otevíral další dveře.

„Jo, místní partyzáni, odvedou většinu práce. Já sem jim jenom trochu pomohl a voni mi na oplátku dali něco málo perníku. Zesranej bože, Urgho ty vypadáš,“ zakřičel Pong a vběhl do kobky.

„Ty máš perník...?“ zarazil se Blázen.

„Na dlouhý povídání, později,“ zazněl Pongův hlas a hned po něm hlasitý vzdech Urghy.

„Můj vůdce, tak to bylo na poslední chvíli,“ přišel odněkud Kokot, „ale Doktor nám odchází, teď se odsud musíme co nejrychleji dostat.“

„Ale jak, když furt nevíme, kde sme. Pongu, víš kde kurva sme?“ řekl nervózní Blázen a začal zase myslet na brko.

„Šéfe, furt nevím, někde v prdeli,“ odpověděl Pong, který vyšel s Urghou ze dveří.

„Tak to sme v prdeli,“ konstatoval Blázen a hlavou mu proběhla čirá bezradnost. V tu chvíli všechno zmodralo.

„Zase nějakej zkurvanej zvrat,“ pomyslel si, ještě než upadl do bezvědomí.

Kapitán Blázen měl strach otevřít oči, protože trpěl obavou, aby zase nebyl v nějaký kobce nebo uvázaný k operačnímu stolu.

„Šéfe, nemusíte se ničeho bát. Klidně můžete otevřít oči, sme v bezpečí Kapky,“ slyšel známý hlas.

„Pongu, relativně v bezpečí, řekl bych, že se nacházíme v nějakém hangáru,“ promluvil Kokot.

Blázen otevřel oči a skutečně viděl, že je stále na můstku ve svém kapitánském křesle.

„Co to kurva mělo bejt? Jak je na tom Doktor?“ hmátl Kapitán po hulení a začal balit brko.

„Já sem v pořádku, strašnej sen,“ uslyšel odpověď.

„Můj vůdce ještě nevím,“ řekl Kokot a v tu chvíli začal kdosi bušit do nákladových vrat.

„Tak může někdo otevřít?“ zakřičel neznámý hlas.

„Kdo to kurva je?“ mručel Blázen a s chutí zapálil špek.

„Můj vůdce, nevím. Stojí tam nějaký chlap, tak mu asi půjdeme otevřít.“

Nákladové dveře s rachotem otevíraly chřtán a odkryly výhled do ohromného volného prostoru.

„Vítám vás na Moya a jmenuji se John Crichton. Taky se omlouvám za to přepadení, ale chtěl jsem vědět, s kým že se seznamuju,“ přivítal je celkem sympatický chlapík.

„Jo, tak tohle byl teda opravdu divnej pokus o rande,“ lakonicky Pong pochválil Johna.

„Musel sem vám proskenovat mozky a zjistit něco o vašich vztazích.“

„A kde si kurva vzal zrovna simulátor nacistický ženský věznic?“, divil se Blázen.

„Z hlavy tady toho plecháče,“ zasmál se John a ukázal na Kokota.

„Ty vole, ty si ůchyl,“ zakroutil hlavou Pong a usmíval se.

„No a co si o nás zjistil?“ promluvila Urgha.

„Že ste úplně v pohodě.“

„Fajn a sme kde?“ zeptal se Pong.

„Říkám, na Moya, to je moje loď a sme pořád na stejným místě.“

„A vzal ses tady jak?“ položil další otázku Blázen.

„Přiletěl sem červí dírou ze svý dimenze, abych si odpočinul a zapařil. Myslím, že sem našel ty nejlepší partáky na paření. Není-liž pravda?“ odpověděl John a významně mrkl.

„Něco by na tom mohlo být,“ řekl potichu Blázen a zhluboka potáhl.

„Co si o nás teda zjistil?“

„Kapitáne Blázne, byl jsem docela překvapenej jak spolupracujete a myslíte jeden na druhýho. Perfektní tým pro vesmírný dobrodružství,“ pochvalně řekl John.

„To je pěkný,“ zasmál se Pong a natáhl lajnu.

„Poletíme teda k nám domů?“ zeptal se Karlos.

„Poletíme, ale až Moya doplní palivo. Bere si tady z tý mlhoviny nějaký prvky, který potřebuje k životu,“ odpověděl John.

„Jak potřebuje k životu?“ nechápal Blázen.

„Moya je biomechanická loď. Živej organismus,“ řekl John a bylo vidět, že je hrdý.

„Cože je?“

„Můj vůdce, skočím pro chladák s lahváčkama, protože rozhovor bude nejspíš delší,“ řekl Kokot a odešel do Kapky.

Trvalo několik dní, než se Moya nakrmila a tyto dny byly vyplněny seznamovací kalbou. John byl rád, že potkal takové slušné partáky a když spatřil Titan, jak svítí do okolního vesmíru barevnými reklamami na hazard všeho druhu, byl v němém úžasu.

„Tak to je náš domov. Za posledních pár měsíců sme do něj vrazili hromadu peněz a postavili největší kasino široko daleko. Hazard a drogy z nás udělaly zasraný boháče,“ řekl Blázen Johnovi při příletu.

„Paráda, narazil sem na skutečný velký zvířata,“ byl John velmi rád.

„To máš teda pravdu,“ zasmál se Pong a nepřestával sledovat Kokotův přistávací manévry.